

Občanský průkaz

Vlastně to vše vzniklo před deseti lety, Tehdy jsem nepotřeboval občanský průkaz, neb jsem byl téměř bezdomovec, natož pak řidičský průkaz, neb jsem byl bezautomobilec.

Předem se omlouvám všem úředníkům světa, neboť tento mnou psaný článek má být humorem a nemá jakéhokoli úředníka urazit. Notabene, vše, co bylo špatně, bylo mou vinou. Tak se i vy, úředníci, pobavte mým vyprávěním.

Deset let zpět:

Přestěhoval jsem se do Českých Budějovic. Prostě mi bývalý kolega zavolal, zda bych zase nechtěl pracovat v televizi. On se též přestěhoval do jižních Čech a objevil televizi, kde pravidelně platí. To znamená, že se každého patnáctého na účtu pracovníka objeví peníze. Do té doby to nebylo zvykem a na severu se škemralo v oné nejmenované televizi o dvě stovky na tramvaj a cigára. A o jídle? Nemohla být řeč!

Jenže s příchodem do nového pracoviště jsem byl postaven před otázku občanského a řidičského průkazu, které jsem do té doby nepotřeboval. Vyjednal jsem si tedy pracovní volno a autobus mne spolehlivě dovezl

do Jablonce nad Nisou, kde jsem se nejprve úředníci snažil obelhat, že jsem doklady ztratil. Předpokládal jsem totiž velké pokuty. Úřednice mne tedy seznámila s tím, že jsem lhář a mám doklady pět let propadlé. Zastyděl jsem se a milé úřednici odevzdal své, dosti zastaralé, dokumenty. Zahlédl jsem, že se mi vlastně směje, ale přešel jsem to. Nebylo jiného východiska. Zaplatil jsem dvakrát padesát korun za kolky a obdržel listiny, opravňující mne být občanem a dokonce i řidičem. Po čtrnácti dnech jsem si zase vzal volno a v Jablonci u jiné úřednice vyzvedl platné doklady. Stal jsem se občanem a řidičem. Ale platnost těchto dokumentů není nekonečná - 23. 4. 2020 mi tyto dokumenty propadly. 23. 4. 2020 řádil kuržavír. Už delší dobu, a mně se stát frontu na úřadě s tlamofutrálím nechtělo. Jenže: Být lapen policisty s neplatnými dokumenty za volantem? Začal jsem mít strach.

Slěda první:

Vstoupil jsem do místnosti úřadu „A“. Pozor, bude i úřad „B“. Na terminále jsem si správně vyfukal, že chci změnit trvalé bydliště. (Po deseti letech, podotýkám.) „Bim-bam“ - se ozvalo z reproduktorů po zhruba minutě. Na panelu se objevilo, že já, číslo 22, mám jít na přepážku

13. „Dobrý den,“ započal jsme bodře a s úsměvem, neb jsem myslel, že úřednice bude v podobném rozmaru. Předal jsem dokumenty, tedy nájemní smlouvu a její dodatky. Smlouva praví: na jeden rok, dodatek 1-3 prodloužení smlouvy. Dodatek 4 prodloužení na neurčito, neboť to Pepíka přestalo bavit, furt prodlužovat smlouvy. Dodatek 5. Tam se jednalo o to, že mi zvyšuje nájem o pětikilo. Jenže paní úřednice číslo 1 (bude jich víc) nenašla „Dodatek 4“.

Slěda druhá:

„Bim-bam“ - ozvalo z reproduktorů a já, číslo 141, jsem šel k přepážce 13. „Dobrý den,“ započal jsme bodře a s úsměvem, neb jsem myslel, že úřednice bude v podobném rozmaru. Během týdne jsem sehnal Dodatek 4. Úřednice se zprvu usmívala, ale po chvíli zjistila, že mi chybí plná moc.

Slěda třetí:

„Bim-bam“ - ozvalo se z reproduktorů a já, číslo 22, jsem šel k přepážce 13. „Dobrý den,“ započal jsme bodře a s úsměvem, neb jsem myslel, že úřednice bude v podobném rozmaru. Dodal jsem plnou moc, neb majitelem bytu, kde skládám svou unavenou tělesnou

schránku po odpracovaném dni, vlastní syn Pepíka, co mi byt pronajímá. Vlastně by to bylo úplně v pořádku, kdyby neexistoval dokument: „Rodný list“... Ale o tom až později.

Paní úřednice již měla nakročeno na veliký úsměv, ale zjistila, že nejsem právoplatný občan. „Pane Pulec,“ oslovila mne a já na její tváři neviděl náznak radosti, že mne potěší. „Vy máte neplatný občanský průkaz od roku 2013.“ „Aha!“ zareagoval jsem šokován. „On vás před sedmi lety odhlásil majitel bytu a vy jste hlášen na obecním úřadu v Janově nad Nisou. Vy si musíte zažádat o nový občanský průkaz na trvalé bydliště.“ „Aha,“ zareagoval jsem zcela originálně. Paní úřednice mi pak vysvětlila, že musím na úřad „barák 2“.

Ale ještě před tím, než navštívím úplně novou úřednici v baráku 2, musím najít rodný list. Což se stalo problémem. Mimochodem, prošel jsem několika celními prohlídkami a má neplatná občanka byla v pohodě. Je mi velmi divné, že mne na pražském letišti nezastřelili. Hmmm, asi mám štěstí! Tatínek mi sehnal rodný list a přijel na návštěvu. Opili jsme se.

Šlěda čtvrtá:

Terminál u vchodu úřadu „B“ mi připadal takový nepochopitelný. O tom určitě věděli i úřednice, ba i ouřadové, a tak tam stál takový chlápek. „Co hledáte?“ zeptal se mne a očividně měl hezkou náladu. „Chtěl bych novou občanku.“ „Aha, to stiskněte tohle a pak tohle“. Tiskal za mne a povedlo se. To jsem ale netušil, že se s tím pánem potkám znovu. A vícekrát. Již zkušený. Po několika minutách se ozvalo „Bim - bam“, a já vstoupil s číslem 87 do místnosti 9.

Úřednice baráku „B“, tedy číslo 3 asi? Už nevím. Doplatil jsem pět stovek, abych měl již novou, ale stále neplatnou občanku do týdne. Vážení čtenáři, asi se v tom ztrácíte: Takže rekapitulace: Ještě nejsem občan!

Šlěda pátá:

„Bim-bam“ - ozvalo se z reproduktorů a já, číslo 63, jsem šel k přepážce 9 baráku „B“. „Dobrý den,“ započal jsme bodře a s úsměvem, neb jsem myslel, že úřednice bude v podobném rozmaru. „Máte tady ten občanský průkaz.“ Tak jsem si jej vyzvedl.

S cigárem v hubě jsem přešel do baráku „A“ a s úřednicí číslo 2 jsme změnili mé trvalé bydliště. Přičemž mi ustříhla roh úplně nového občanského průkazu. Přeci chci být občanem Českých „Budějč“.

Barák „B“, kde mi úřednice zlikvidovala občanku, a já si zase zaplatil 500, abych byl občanem dříve než jiní neobčaní.

Šlěda osmá

(šestou a sedmou jsem vynechal, neb jsem neměl peníze, abych zaplatil urychlení řidičáku). Už mám. Jsem občan, jsem i řidič. Kluci a holky, ať je na světě hezky.

Zdraví vás
váš Hypulík

